

[Christophersen.]

En anden væsentlig ting er virkningerne for de medhjælpende ægtefæller. Her får vi dels ved forslaget om ændrede regler for, hvor meget en medhjælpende ægtefælle selvstændigt kan beskattes af, dels ved at vi nu indfører et meget langt proportionalsskattestræk, den virkning, at den indkomst, en medhjælpende ægtefælle erhverver til den fælles virksomhed, ikke udsættes for den nuværende urimelige beskatning, som den i dag rammes af, fordi den beskattes hos ægtemanden.

Det er klart, at midlerne til at opnå disse skattelettelser også må gå ind i diskussionen, og jeg skal her blot nævne et væsentligt middel set fra regeringens synsvinkel, nemlig offentlige besparelser. Der har regeringen jo fremlagt en skitse, der viser, at vi vil spare 5 mia kr. i 1975-76, 7 mia kr. i det efterfølgende år og 8 mia kr. i 1977-78.

Det er klart, at de enkelte dele i dette spareprogram kan diskuteres, nogle elementer kan tages ud og erstattes af andre, det kan vi diskutere ganske åbent og frit mellem folketingets partier, og her forudsætter vi, at alle partier kommer med deres bidrag. Nogle er jo allerede kommet med det, det gælder de radikale, det gælder fremskridtspartiet, det gælder det konservative folkeparti, og vi regner da med, at de øvrige partier også kommer med deres forslag.

Men én ting kan efter venstres opfattelse ikke diskuteres, og det er den størrelsesorden, vi skal op i. Hvis der virkelig skal være basis for mærkbare skattelettelser, skal vi op på offentlige besparelser af det omfang, vi har skitseret; det skal ikke være nogle hundrede millioner kroner, der skal skille os, men vi skal op i den størrelsesorden, for at der overhovedet kan være idé i det.

En anden mulighed, jeg her skal nævne, som også indgår i regeringens forslag, er ændringen af fradragssystemet. Her vil jeg sige, at fradragspolitikken i mange år var en fornuftig løsning på en lang række problemer, men det er klart, at i dag er fradragssystemet

systemet overbelastet, fordi vi har misbrugt det, og konsekvensen af, at der er så mange fradrag, er nogle høje marginalsatser, nogle høje beskatninger af merindtægter. Det kommer vi kun væk fra ved at nedbringe fradragsmængden, og hvis vi vil drage den konsekvens, må vi også tage fat på de fradrag, der fylder noget, og det er jo bl. a. lønmodtagerfradraget, fradrag for selvstændige erhvervsdrivende og rentefradrag. Hr. Grünbaum kan da godt have ret i, at man kan diskutere regeringens forslag, men over for det forslag står så nogle andre muligheder, som vi ved også indeholder en lang, lang række tekniske problemer, og det er forslag, der efter vores opfattelse er vanskeligere at gennemføre.

Må jeg blot til sidst sige, at nu stilles folketingets partier altså med disse forslag over for en meget betydelig opgave. Der har været talt meget om nødvendigheden af indkomstskattelettelser, og der er partier, der ligefrem har gjort det til en mærkesag for sig; derfor bliver det nu interessant at følge med i, hvor meget disse partier vil investere i arbejdet med indkomstskattelettelserne, det vil blive interessant nu at få konstateret, hvor megen vægt disse partier lægger på, at vi allerede fra 1. januar 1975 kan få sådanne lettelser. Den holdning, som de vil lægge for dagen her og over for andre problemer, folketinget arbejder med, vil jo ligesom afspejle, hvor megen realitet der er i ønskerne om at få en skattelettelse allerede fra det kommende skatteårs begyndelse.

Der skal ikke være tvivl om venstres holdning til de forslag, finansministeren på regeringens vegne har lagt frem; vi mener, at de må igennem hurtigt, vi mener, at de for første gang i mange år stiller folketinget over for realistiske muligheder for at få vendt den forkerte udvikling, der har været i vores indkomstskattesystem. Derfor opfordrer vi altså folketingets øvrige partier til nu fordomsfrit at give sig i kast med diskussionen om, hvordan vi fører disse forslag frem til vedtagelse i løbet af den tid, vi har til rådighed til efter sommerferien.